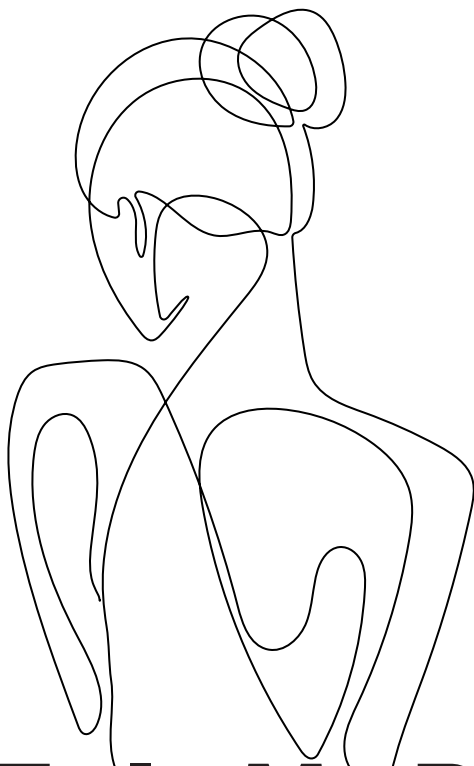

LBRIS

We know
books

T I M P

REBECA CIAUȘU

r o m a n

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
EXPOZIȚIUNE	11
INTRIGA	25
CUPRINS.....	35
PUNCT CULMINANT	199
DEZNODĂMÂNT	211
EPILOG.....	215

EXPOZIȚIUNE

La mulți ani, 2020! strigăm cu toții în cor, ciocnind zgomotos paharele umplute cu șampania din care doar mă voi preface că iau o gură, căci o detest. Detest multe, dar nu și... pe El.

Ne sărutăm pătimaș, în timp ce artificiile colorează cerul.

Celelalte cupluri ne imită... iar parcă, pentru un minut, am fi într-unul dintre bordelurile din San Francisco, unde toți se iubesc nestingherit și nu la munte, sărbătorind Revelionul.

Este primul pe care-l facem cu un grup de prieteni – al lui, bineînțeles, din simplul motiv că în al meu sunt mai multe fete. E și normal, nu?

Deschid ochii și mă retrag din sărutul prelungit, amintindu-mi de artificii, dar s-au pierdut de mult și tot ce mai văd e întunericul nopții din Zărnești.

Mă-ntorc în brațele-i calde.

— Te iubesc! îmi șoptește.

— Te iubesc! îi șoptesc înapoi.

Se pierde apoi pe „ringul de dans”, printre ceilalți. Nu știe să danseze, ca majoritatea băieților, de altfel, dar lor nu le pasă... cum îmi pasă mie, spre exemplu.

Sunt beți aproape, deși mai e mult până la dimineață. Eu, singura „trează” printre ei. Paharul de șampanie l-am rătăcit de mult, voit, pe una dintre mese – probabil l-a și băut careva.

M-am întins pe două scaune, uitându-mă la ei ca la o comedie, cu punga de chipsuri în brațe.

„Cum pot să se distreze și eu nu?! De parcă ar trăi într-o altă societate, lipsită de griji și au toate motivele să petreacă!”, mă gândesc.

Sunt o persoană critică – majoritatea suntem, dar puțini o recunoaștem. Și cum primul pas spre schimbare este conștientizarea...

Propriile-mi gânduri mă acoperă din nou: „Uite cum se mișcă! E total pe lângă ritm!... Și fata aia, uite-o cum se apleacă și dansează lasciv. Ea nu-și dă seama că avem și noi iubii pe aici?! Să mă iau de ea?”...

Mă uit spre El. El n-o privește.

Ce ușurare!

„Ar fi trebuit, totuși, să beau ceva!” , îmi zic.

„*Shot-uri, shot-uri!*” se aude imediat în unison, de parcă mi-au citit gândurile. Se strâng cu toții, ascultători, în jurul mesei. Șapte *shot-uri* de gin mai târziu, date unul după altul, sunt în mijlocul lor.

Scaunul de spectator a rămas gol.

Eu dansez lasciv cu fetele, El mă privește gelos, ar vrea să mă opresc.

Dar sunt deja amețită și continui să mă distrez pe muzica pe care, în mod normal, o detest.

„Nu trebuie să mai beau!”, mă avertizez.

Atunci când mă îmbăt, mie nu-mi este rău, ca majorității.

Nu vomit, nu am dureri de cap, nici senzația de mahmureală din ziua următoare, ci, pur și simplu, nu știu ce fac.

Uit.

Și urăsc să nu dețin controlul asupra mea!

Prima dată când m-am îmbătat, bându-i țuica tatei, primită-n ziua aceea de la un vecin din sat, pentru a nu o mai bea el și a deveni violent, aveam 15 ani. Eram acasă cu una dintre surori, în bucătărie, pregătind rețeta preferată a surorii celei mari, pe care o așteptam să vină de la București, cum obișnuia în fiecare weekend.

N-am stat prea mult pe gânduri în privința țuicii. Am dat-o repede pe gât, înainte ca sora mea să apuce să mă oprească, în timp ce curățam cartofi cu un cuțit din acela mare, de bucătar. Mi-a venit, ce-i drept, să vomit, dar m-am abținut.

Am vrut apoi să mă ridic, să mai iau un cartof-doi, căci mi se păreau puțini, însă ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că totul s-a învărtit în jurul meu și am căzut.

Nu mai vedeam nimic, doar negru, ca și cum noaptea ar fi venit brusc, la ora 3 după-amiază. Așadar, am crezut că am adormit.

Mă trezesc în dimineața următoare, pe mai multe perne întinse pe jos, purtând alte haine, cu tata lângă mine, care, privindu-mă de parcă aș fi omorât pe cineva, îmi spune doar atât:

— Tu-ți dai seama ce-ai făcut?!

Apoi se ridică și pleacă.

O caut disperată pe sor' mea și, când o găsesc, nu spun nimic, doar stau în fața ei cu ochii mari, așteptând, pentru că noi două ne înțelegeam din priviri.

Își drege glasul și începe să-mi povestească cum nu mai eram eu capabilă să tai cartofii curățați cubulețe, dar tot repetam: „Trebuie să-i fac de mâncare, trebuie să-i fac de mâncare!”

— Așa că, în inconștiența ta, te-ai tăiat în palmă. Abia am reușit să te bandajez.

Contrariată, mă uit la mâinile mele, iar privirea mi se oprește asupra celei stângi. Dau bandajul jos, pătat de sângele uscat, și văd o tăietură ce se întindea de la un capăt la celălalt al palmei. Simt imediat un val de durere ce-mi inundă corpul, de parcă m-aș fi tăiat acum, nu ieri.

Își drege glasul din nou, continuând să-mi spună cum am ieșit în fața porții, să o aștept pe sora ce întârzia să apară, asta pentru că ea ajungea la ora 20:00 și atunci era încă 3 după-amiază.

Tot plimbându-mă înainte și 'napoi, nerăbdătoare, cu mâna streășină la ochi, am alunecat, căzând în noroiul rămas în urma ploii nocturne, ce ne vizitase comuna.

— Venise și tata între timp, adaugă.

Mă culeg amândoi de pe jos, ducându-mă-năuntru, unde ea tot încerca să-mi schimbe hainele. Dar cum nu reușea, căci eu mă zbăteam ca peștele pe uscat, aparent fiind pudică chiar și în acea stare, îmi dă o palmă zdravănă pe față, care mă adoarme. La propriu, de data asta.

— Aaa, și apropo, sis – așa-i ziceam – a anunțat că nu mai vine weekendul ăsta.

... Deci da, nu trebuie să mai beau!

Astfel că am fost nevoită pe parcursul anilor să-mi învăț limitele: 5-6 pahare de rosé sau roșu, din cel alb doar 4 – pentru că mă amețește mai repede – și 7-8 *shot*-uri de Jäger, Baileys sau gin. Asta e mica mea listă de băuturi pe care le consum o dată la mult timp, când mă hotărâsc să mai ies și eu.

A doua oară, pentru că suntem oameni și nu învățăm chiar tot din prima greșeală, când aproape m-am îmbătat – spun „aproape”, pentru că-mi mai amintesc câte ceva – a fost șase ani mai târziu, de ziua Ei.

Ea, prietena mea cea mai bună.

Aveam două joburi pe-atunci, unul în timpul zilei, iar celălalt în timpul nopții. Eram nedormită de 48 de ore, așa că tot ce-mi doream, în adâncul sufletului meu, era să rămân acasă și să dorm.

Singurul impediment era că stabiliserăm să ne vedem într-o oră.

Mă sună.

Era supărată. Un cuplu anunțase că nu mai vine. Profitând de ocazie, îi sugerez să reprogramăm într-o altă seară, când ar putea veni și ei, pentru că era vizibil afectată de lipsa lor de prezență, dar îmi spune tăios:

— Nu mă supăra și tu! Am zis că ieșim, ieșim!

Și-am ieșit.

Coborâm din taxi, ne punem brățelele portocalii la intrare, apoi ne facem loc printre mulțimea din *Silver Church*, clubul în care lucrasem o perioadă.

Ajunși la masa pe care îl rugasem pe manager să ne-o rezerve, ne întâmpină ospătărița, o fostă colegă cu care mă înțelesesem foarte bine.

O îmbrățișez, iar ea, fiind miezul nopții, ne oferă sticla de șampanie din partea casei, pentru sărbătorită – un obicei frumos la *Silver* –, urându-i acesteia din urmă, împreună cu noi, „La mulți ani!”.

În timp ce deschidea cadourile de la fratele ei și iubita lui, căci doar ei ne însoțiseră, comand o sticlă de Jäger, având în vedere că toți ceilalți din club erau deja pe val, dansând și râzând gălăgios, iar noi eram patru timizi, pe niște scaune tapițate mov, în jurul unei mese pătrate.

Jägermeister-ul a venit cu energizante, conform ofertei din meniu, deci cu pahare de long-drinks. Uitasem să-i cer unul de shot, astfel că uite-o pe Ea

cum îmi umple paharul sec, știindu-mă că doar așa beau, strigând apoi în cor cu ceilalți doi: „Shot, shot, shot!”.

Când ei îl terminau abia pe primul, eu eram deja amețită. Dându-mi seama de asta, m-am ridicat să dansez, la rândul meu, în timp ce prietena mea pusese ochii pe un tip drăguț, ce-i drept, de la masa alăturată, pe care încerca să-l impresioneze prin mișcările Ei.

A funcționat, aparent, pentru că, după câteva minute, el s-a apropiat, au dansat împreună, apoi s-au retras pe scaunele tapițate.

Cu Ea ocupată și cu cei doi însoțitori, învăluți parcă în bula lor de îndrăgostiți, mă simțeam în plus.

Mi-aș fi dorit să fie și El aici...

Îl sun, nu răspunde. Probabil a adormit de mult.

O privesc... se fâstâcea timid lângă el, care o sorbea din priviri... iar eu?

„M-aș duce să-mi salut foștii colegi, să mai pierd timpul cu ei la povești...”, îmi zic în gând.

Nu m-am crezut niciodată frumoasă! Am niște standarde aproape imposibil de întâlnit. Fizic, am preferat ideea de un ÎNTREG, frumusețea aceea care este într-o chimie perfectă: un chip blând, atrăgător, însoțit de un corp modelat, nu kilograme în plus, nu sânii sau fund prea mare, pentru că niciodată nu mi-am dorit să merg pe stradă și să aud în urma mea: „Mamă, ce cur are aia!”, „Ce bună e!”, „Mamă, ce țâțe!”, „Auzi, ai silicoane?”, deși pe ultima am tot

auzit-o de la 17 ani, ceea ce era absurd, întrucât nici măcar vedetele n-au bani la vârsta respectivă pentru a-și pune.

Ci am preferat: „Uite ce fată frumoasă, drăguță!”.

Iar mai apoi, pentru a fi un „pachet complet”, o personalitate pe măsură: o voce caldă, o minte inteligentă, deschisă, un suflet bun, plin de fericire lăuntrică, o prezență plăcută, interesantă, cu experiență de viață.

Asta reprezintă pentru mine definiția unui OM FRUMOS.

Așa că m-am criticat mereu: ba că am picioarele prea slabe, ba că mi-aș dori ca părul meu să arate perfect drept întotdeauna, astfel încât să nu mai fie nevoie să-l îndrept cu placa și, de asemenea, pentru multiplele mele defecte morale... îmi place perfecțiunea, iar uneori devin obsedată. Și e greu. E greu să fii perfecționist într-o lume atât de imperfectă!

Pe deasupra, nu știi nici să dansezi. Nu ca alte fete, cel puțin.

Am genul acela de mișcări rigide, mai ales când sunt „trează”, de-asta nici nu mă ridic să dansez până nu beau măcar puțin.

Alcoolul te face să uiți... să uiți să te critici... te poartă într-o lume în care vezi frumusețea dincolo de perfecțiune, o lume în care-ți permiți să plutești...

— Dansezi foarte frumos! îmi spune acest tip, care stă atât de aproape de mine acum. E tot de la

masa alăturată, probabil prietenul tipului drăguț. Nici el nu arată rău, dar am iubit.

Mă așez, folosindu-mă de pretextul umplerii paharului.

— Bei? îl întreb din complezență.

— Sigur, spune.

Și-uite așa am mai dat un shot, fir-ar!

— Dansezi? insistă el, întinzându-mi mâna.

— Scuze, tocmai mă duceam să-mi salut foștii colegi – îl refuz, oferindu-i totuși un zâmbet, doar pentru a îndulci situația, în timp ce mă ridic și străbat apoi jumătate de club în pași de dans cu restul băieților, total necunoscuți, dar, aparent, nerăbdători să mă aibă în brațele lor chiar și pentru o secundă. Simțeam cum mă țintuiește cu privirea, ofuscat, dar nu-mi păsa, cum nu-mi păsa nici de ceilalți, și căutam să mă desprind imediat, fiind deja cuprinsă din ce în ce mai strâns de brațele alcoolului, iar întunericul pândea la ușă.

... O mână, parte dintr-un corp îmbrăcat într-un hanorac roșu, mă trage destul de puternic. Opun rezistență, dar picioarele nu prea mă ajută, așa că cedez, urmându-l pe străinul al cărui chip nu mi-l amintesc nici azi.

Mă împiedic de propriile tocuri ale botinelor înalte, negre, pe care le-am asortat ținutei și aș fi căzut la trecerea pragului ușii, dacă nu m-ar fi prins în brațe, susținându-mi corpul molatic.

Îl las să facă asta.

Stăm îmbrățișați pe terasa clubului, frumos luminată. Îmi odihnesc capul greu pe umărul lui, dar în mintea mea roiesc gânduri: „Ce naiba fac?! Am iubit, pe El! Iar eu nu înșel!”.

Toți apropiații îmi cunosc principiile puternice de a nu te lăsa purtat de dorință, de a te ridica mai presus de ea, totuși...

— Ești frumoasă! îl aud, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Și pentru un moment, uitând de conștiința-mi vinovată, permițându-mi să trăiesc prezentul, realizez că mă simt chiar bine în brațele lui... familiar cumva, într-un mod bizar.

Ne legănăm ușor... și-n timp ce frigul se așterne peste acea ultimă noapte de mai, căldura trupurilor noastre fierbinți ne învăluie.

Vocea lui se aude iar:

— Știi să faci ciorbă? Dacă da, te iau de soție.

Mă prăpădesc de râs, întrebându-mă cum a ajuns conversația atât de departe în viitor, iar când, totuși, îi răspund „Da!”, spune:

— Perfect! Vrei să fii...

— Doamne, ce faci aici?! Te caut de o oră! Tu știi câte griji mi-am făcut?! se răstește la mine, nervoasă, prietena mea, care apăruse brusc, de parcă s-ar fi metamorfozat din dușumeaua aceea neagră, cu amprente de tocuri, în timp ce restul frazei lui se pierde în neant.

Pesemne, tipul Ei se-ntorsese la grupul lui de prieteni, iar Ea, rămasă singură, își amintise de mine. Cât de drăguț!

Mă desprind din brațele lui. Îmi cere grăbit numărul de telefon, dar i-l dau greșit.

„Inconștientă și totuși conștientă!”, îmi spun în gând, mândră de mine. Mă trage de mână, intrăm înapoi în club, să ne luăm gențile și apoi... nu mai știu.

Revin la realitate mult timp mai târziu. Mă uit în jur, Ea e lângă mine, pe scaun, mă ceartă – n-am idee ce tot spune acolo, multe cuvinte, cărora nu le pot da sens acum și care răsună puternic în RATB-ul gol în care suntem. Alături este cuplul ce ne-a însoțit. Mă-ntorc spre ei, făcând semne întrebătoare, care se traduceau prin:

„— Ce naiba spune acolo?”

Ridică din umeri, la rîndul lor și... cum am ajuns acasă, chipul lui și cum am urcat în RATB sunt enigme pentru mine.

M-am îmbrăcat îngândurată, am plecat îngândurată și am ajuns la muncă, pierdută în aceleași gânduri.

Pe măsură ce orele treceau, puneam cap la cap amintirile-mi vagi cu ceea ce-mi reproșa Ea pe mesaje, de parcă Ei i-aș fi greșit, și mă simțeam din ce în ce mai vinovată față de El, care, după program, mă aștepta la părinții lui, să facem grătar. Nu mănânc carne, vegetariană fiind deja de mai mult de opt ani,

dar am fi copt niște ciuperci umplute cu brânză rasă și usturoi – îmi lasă gura apă doar gândindu-mă, mai ales că nici n-am putut mânca nimic, din cauza frustrărilor lăuntrice.

Mă uit la ceas.

E ora 2 după-amiază, ceea ce înseamnă că mi-am terminat tura.

Mă grăbesc să ies, odată cu venirea colegei, apoi merg agitată pe străduțele pietruite ale Centrului Vechi, fără o direcție anume.

Măinile îmi tremură. Îl sun.

La celălalt capăt se aude vocea lui liniștită și drăgăstoasă:

— Gata, scumpo, ai ieșit?

— Plângi... Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

Printre lacrimi și scuze după fiecare cuvânt, încep să-i povestesc tot ce îmi aminteam din noaptea precedentă și închei, spunând printre sughituri:

— Știi că nu sunt AȘA!

Iar El știe. De aceea îmi spune:

— E ok, înțeleg. Gata, calmează-te și vino, te așteptăm!

ÎNCREDERE.

Pe asta se bazează o relație, iar eu, deși îmi spusese că mă înțelege, știam că pierdusem o parte din ea, fie ea cât de mică sau cât de mare.

Asta doar timpul avea să-mi arate.

[...]

Întoarsă în prezent, e 3 dimineața în Zărnești, prima a anului 2020, iar eu m-am retras pe terasă, căutând un pic de liniște în frigul de afară. Mă bucur de singurătate doar câteva secunde, căci ușa din exterior este deschisă, iar fata ce dansa provocator mi se alătură.

— Am aflat că și tu scrii, îmi spune zâmbind.

Versurile poeziilor noastre, pe care ni le citim reciproc, cu voce tare, creează o muzicalitate în aer, pe-al cărei ritm copacii se leagănă ușor, ca într-un vals neîntrerupt. O oră mai târziu, i-am citit deja toate operele lirice, dar în minte îmi răsună încă prima, ca și cum aş citi-o din nou și din nou și din nou:

„Să-mi fii trecut,
Prezent și viitor,
Să-mi fiu,
Să-ți fiu,
Să fim,
Atunci, acum și cândva!”

— Cât de frumos! o laud la final, impresionată.

Îmi povestește că a început și câteva romane. E mândră de toate creațiile sale și-mi spune că și eu ar trebui să fiu. Dar nu pot, sunt prea dură cu mine.

— Ia uită-le, mă, clubul de lectură! Cenaclul *Flacăra*, haideți la dans, că o dată pe an e Revelionul!

spun băieții, care-și făcuseră apariția în grup, trăgându-ne de mâini înapoi înăuntru.

Iar noi îi urmăm, redevenind sufletul petrecerii.

În ziua următoare, întorși acasă, în București, ne-am reluat fiecare cotidianul separat: Eu și El, Ei și Ele.